

Megyek szavazni vasárnap, „hallám, bénézek”, ahogy nálunk mondják a nyugdíjasok a Táborban, a világ egyik legmegbízhatóbb szavazótáborában. Estefeje van, két óra urnazárásig, hétvégén szabad voltam, így kirándulás után, tornacipőben, tréning felsőben, táskában homoródi (jó) borvízzel, izzadtan, borotvátlanul esek be egykori iskolámba.

Nem adtam meg a módját, bocs.

Belga, Bělga, balga

Fejembe' egy verkli jár(t), de most nem **Cseh Tamás**, hanem a **Bělga**, mert hát, ami Tamás volt a hetvenes években, az ma a Bělga, – nem „azé”, me' megmongya a tutit”, hanem azért, mert eltalálja. Nemcsak

[a szavazást,](#)

hanem

[a politikust mint olyant, azt is, tizennyolcplusszos szöveggekkel,](#)

úgyhogy csak akkor hallgasd meg, ha elmúltál.

Szóval általános iskola, folyosó, unatkozó csendőrök, fáradt arcok. Az osztályban, a tábla alatt üres pizzásdobozok, üdítő, **tisztára uniós hangulat, európai.**

Nyolcvankilencbe' még álmodni sem mertünk Európáról. Azt se tudtuk, hogy mi az. Kádár Magyarországa innen nézve annyira csúcs volt, hogy annál tovább még gondolatban se nagyon merészkedtünk.

De aztán jött az unió, Maastricht, Brüsszel, németek-franciák, agrártámogatás, **no meg az uborka- és banángörbület.**

Amire tizenhét évet áhítoztunk, most magas ívből szarjuk le. „A pénzét adja, aztán húzzon el a búsba az unió innen!”, asszem ez az euroszkepticizmus.

Fordítva van, mint a [Hey Joe](#) („a pénzemet hagyja, a szívemet adja vissza, óóóóóó!").

Aki Á-t ült, üljön B-t is

Ha már így visszapörgött a gyerekkor, tegyük rá még egy lapáttal, úgyis állnak a szavazóbiztosi asztal előtt, nem egyszerű. Életem egykori színhelyére, a földszinti A osztályba pillantok be (a lakhelyem szerinti szavazás a B-ben volt). **Szívom magamba az iskolaszagot,** törnek elő az emlékek vonatgyorsasággal.

Látom magamat pionírnyakkendőben, négyessel az ellenőrzőben, törött karral az udvaron. De látom tízessel is, egy meccsen két tizenegyest is kivédve az osztálybajnokságban, jutalomkönyvvél a kezemben. Villanyoltás, nosztalgia, pont, menjünk szavazni.

...abból nem logott ki a koton.

Jó, nem olyan vészes, mint a Szécsinél a Szekszi vagy a Csedőnél a Kszedó, de na. Szívak egy mély levegőt, megtelik a tüdőm, zavarodottan nézek szerteszt, pislogok, mint pocok a lisztben, még mindig állok. Még mindig nem kapja. Én meg még mindig nem szólok. Nem azért, mert tetű vagyok és hagyom kínlódni, csak hát nem ütöm bele az orromat a dolgába, az ő feladata, hogy előkerítsen, napidíjat kap.

Jön a felmentő sereg, az említett hölgy. Végre elmondja, hogy nem KO, hanem KA, ott kéne bogarászni. Megy az elejére a lapoknak az ember. Keresi tovább. Sok a Katona, ott van anyám is, apám is, öcsém is, szomszéd is bőven, aztán nini!, ott vagyok én is.

Nem igaz, hogy most sem vesz észre... Ránéz a személyimre, tenné rá a vonalzót a lapra, jesszusmária, még mindig nem vagyok meg. Nem sietek, urnazárásig van idő. A vonalzó indulna felfele, de erre elindul az ujjam, el a hölgyé is, ott az övé is, egyszerre három mutatóujj landol a bekeretezett négyzetcentimétereken, ahol azt írja: KATONA, így, naggyal, nyomtatva.

[Bebúrok](#) egy olyan jelenség, amikor az emberek a kezükbe veszik a gumióvszert, és a